

חיים באר
מוסע דילוגים

⌘

סוף פרק שני.

אינטרמצו קצר. שנים חלפו ובדרך מקרה נודע לי שאפרים הלוי הוא מראשי קהילת המודיעין ומכהן כמשנה לראש המוסד, ואז הבנתי שבמרתף של "דילונס" תפסתי אותו "על חם" עם אחד המקורות שלו וצדקה עשה איתנו הקב"ה שמנע ממני לפנות אליו ולעולל איזו פדיחה שמאה חכמים ונבונים לא היו יכולים לתקנה.

פרק שלישי. במחצית הראשונה של שנת 1994 קבענו רעייתי ואני פגישה עם זוג חברים בקפה "אפרופו", שמנוחתו כבוד בשערי הפארק הלאומי ברמת גן. בכניסתנו ראיתי ליד אחד השולחנות שני גברים מסתודדים – את איתן הבר, כתב ידיעות אחרונות הוותיק שבימים ההם שימש ראש לשכתו של יצחק רבין, ואת אפרים הלוי. "עכשיו אתה רשאי לומר שלום", לחש לי השכל הישר. "שלום, איתן", אמרתי להבר ולאפרים הלוי הושטתי יד ושאלתי אם הוא זוכר אותי.

אפרים הלוי חיך ושאל אם גם בביקורי הנוכחיים בלונדון אני ממשיך לבקר בחנות הספרים שלי האוניברסיטה בגוֹר סטריט. "המקרה ההוא זכור לך?" תמהתי תמיהה גדולה. "וכי אפשר לשכוח סיטואציה כזאת?" שאל אפרים והודה לי על שהחרש החרשתי לעת ההיא. דיברנו עוד דיבור או שניים ונפרדתי מהם לשלום כי הם נראו טרודים באיזה עניין חשוב. כשהגעתי אל רעייתי ואל חבריי, הרעים קולו של איתן הבר: "באר, קח איתך את היומן ותבוא לפה".

ראש לשכתו של ראש הממשלה ביקש שאפתח את היומן ואשריין את 26 באוקטובר ולא אקבע לי שום

פגישה לאותו היום. "זה עוד המון זמן", אמרתי, "משיח יכול לבוא בינתיים". "שמעת מה שאמרתי?" המשיך קולו של הבר לרעום, ואפרים הלוי הוסיף, שכשם ששמרתי על חשאיית אז, כך אנהג גם הפעם. "אף מילה לא לאשתך ולא לחברים שלך, אתה שומע אותי, באר?" חזר איתן לצוות.

פרק רביעי. חודשים ספורים אחר כך התפרסם בקול תרועה רמה שהסכם השלום בין ישראל לממלכה ההאשמית של ירדן ייחתם במעבר הגבול בערבה ב-26 באוקטובר. "זה הלוא התאריך שאיתן הבר ביקש שאשמור בשבילו", התחילו הדברים להתבהר קמעה, אבל מאיתן הבר או מאנשי לשכתו עדיין לא שמעתי כלום. בלילה שבין ה-24 ל-25 באוקטובר, בשתיים אחר הצות, עצר בחריקת בלמים, כמו שכתוב במותחנים, אופנוע של המשטרה הצבאית ליד הכניסה לביתנו ורץ מיוחד, בלדו אישי, הביא לי מלשכת ראש הממשלה ושר הביטחון מעטפה חתומה למכותב בלבד ובה הזמנה לטקס חתימת הסכם השלום בערבה.

אפילו. בערבה, בירכתי הבימה, קודם הטקס, הסתודדו אפרים הלוי וגבר נמוך קומה, משופם, מוצק, בעל חזות מזרחית. אותו אדם שראיתו כחמש עשרה שנה קודם לכן במרתף של "דילונס" בלונדון. אלא שגבו שה מעט ושיבה זרקה בשערו. זה היה הנסיך חסן בן טלאל, אחיו של המלך חוסיין. כשהתפנה אפרים הלוי, ניגשתי אליו ובירכתיו לשלום. הוא חייך ושאל מדוע, לדעתי, מצאו אותי הוא ואיתן ראוי להיות מוזמן לטקס המרגש הזה החותם איך-ספור מגעים חשאיים שהתנהלו לאורך שנים. "מדוע?" עניתי בשאלה, כמנהג גוברין יהודאין. והלוי השיב במקומי, "כי באותו היום בלונדון היית עד

לפגישה הראשונה שלי עם הנסיך חסן ובאותה שעת בין
ערביים ב'אפרופו', בפארק הלאומי, פגשת אותי ברגע
שחזרתי מעמאן מפגישה עם המלך ועם אחיו שסיכמנו
בה את המועד לטקס חתימת ההסכם. מאחר שלא רציתי
להודיע לראש הממשלה על התאריך בטלפון שמא תדלוף
הידיעה, קבעתי עם איתן, שגר בסמוך לפארק, להיפגש
ב'אפרופו' ולמסור לו אותו בארבע עיניים. אתה, שהיית
מכוחה של איזו יד מכוונת גם בקו הזינוק וגם בקו הגמר,
כך חשבנו שנינו, מן הראוי שתהיה היום גם כאן".